

Michael Scott

De necromancer

Ik ben bang.

Niet om mezelf, maar om degenen die ik moet achterlaten: Perenelle en de tweeling.

Ik heb me erbij neergelegd dat we de Codex niet op tijd zullen heroveren om mijn vrouw en mij te redden. Ik heb misschien nog een week, beslist niet meer dan twee, voordat de ouderdom mij heeft ingehaald. Perenelle zal een paar dagen meer hebben. En nu de dood zo nabij is, heb ik ontdekt dat ik niet wil sterven.

Ik heb zeshonderd en zesenzeventig jaar op aarde geleefd en er is nog heel veel wat ik nooit heb gezien, heel veel waarvoor ik zou wensen nog de tijd te hebben.

Ik ben evenwel dankbaar dat ik lang genoeg heb geleefd om de legendarische tweeling op te sporen, en trots dat ik een aanvang heb kunnen maken met hun scholing in de elementaire magieën. Sophie beheerst daar nu drie van, Josh slechts één, maar hij heeft blijk gegeven van andere vaardigheden, en zijn moed is uitzonderlijk.

We zijn naar San Francisco teruggekeerd na Dee in Engeland voor dood te hebben achtergelaten. Ik hoop dat we van hem af zijn, maar ik weet dat, zelfs als zijn treffen met de Archon hem niet heeft vernietigd, zijn meesters een falen van een dergelijke omvang niet zullen tolereren. Tot mijn schrik hoorde ik evenwel dat Machiavelli in deze stad is. Perenelle heeft hem en zijn metgezel bij de andere monsters op Alcatraz vastgezet, maar ik weet niet hoe lang *the Rock* iemand als de onsterfelijke Italiaan kan vasthouden.

Perenelle en ik zijn het erover eens dat Alcatraz een bedreiging

vormt waar we iets aan moeten doen zolang we dat nog kunnen. Het besef van wat de gevangenisellen bevatten jaagt me angst aan. In legenden wordt verhaald van periodes in het verleden dat de Duistere Alouden monsters hebben losgelaten op de door mensen bewoonde steden, en ik geloof dat Dee krankzinnig is en wanhopig genoeg om dat te doen.

Nog zorgwekkender echter is het nieuws dat Scathach en Jeanne d'Arc vermist worden. De leypoort voor de Notre Dame had hen naar Mount Tamalpais moeten brengen, maar daar zijn ze nooit aangekomen. Toen ik Saint-Germain sprak, was hij buiten zichzelf van bezorgdheid, maar ik heb hem in herinnering gebracht dat Scathach ruim tweeënhalfduizend jaar oud is en dat zij een van de grootste krijgers is. Ook Jeanne is een van de beste krijgers die ooit op aarde hebben rondgelopen. Francis heeft een kijkje genomen bij het Nulpunt en heeft daar iets gevonden wat volgens hem de overblijfselen van de verbrijzelde beenderen van prehistorische dieren zijn. Ik vermoed dat Machiavelli de poort heeft gesaboteerd met gebruikmaking van de eeuwenoude alchemistische bezweringsformule van aantrekkingskracht. Saint-Germain denkt, en datzelfde idee heb ik ook, dat Scathach en Jeanne in de tijd zijn teruggetrokken... maar naar welke tijd?

Waar ik me het meest zorgen om maak, is de tweeling. Ik weet niet meer hoe ze mij zien. Ik heb altijd geweten dat Josh bedenkingen tegen mij had, maar ik heb nu het gevoel dat ze me allebei met vrees en wantrouwen bezien. Het is een feit dat ze delen van mijn geschiedenis hebben ontdekt waarvan ik liever had gewild dat die niet aan het licht gekomen waren. Misschien had ik eerlijker tegen hen moeten zijn. Ik ben niet trots op sommige dingen die ik heb gedaan, maar ik betreur niets. Ik deed wat ik moest doen om het voortbestaan van de mensheid veilig te stellen, en als ik het over mocht doen, zou ik alles weer net zo doen.

De tweeling is terugggegaan naar het huis van hun tante in Pacific Heights. Ik zal ze een dag of twee geven om uit te rusten en bij te komen, maar niet meer, want Perenelle en ik hebben geen tijd te verliezen. Dan gaan we weer aan de slag. Hun scholing moet vol-

tooid worden, ze moeten klaar zijn als de Duistere Alouden terugkeren.

Want die dag nadert met rasse schreden.

De tijd van Litha is nabij.

*Uit het dagboek van Nicolas Flamel, alchemist
Geschreven op dinsdag 5 juni,
in San Francisco, mijn aangenomen woonplaats*

Dinsdag 5 juni

‘Nooit gedacht dat ik San Francisco ooit nog zou terugzien,’ zei Sophie Newman, en ze keek lachend naar haar broer.

‘Nooit gedacht dat ik zo blij zou zijn San Francisco weer te zien,’ zei Josh. ‘Alles lijkt... weet ik veel. Anders.’

‘Alles ziet er nog hetzelfde uit,’ zei zijn tweelingzus. ‘Wij zijn veranderd.’

Sophie en Josh liepen door Scott Street in Pacific Heights, op weg naar het huis van hun tante Agnes op de hoek van Sacramento Street. De laatste keer dat ze het huis hadden gezien, was vijf dagen eerder – op donderdag 31 mei – toen ze naar hun werk waren gegaan: Sophie bij het koffietentje en Josh bij de boekwinkel. De dag was begonnen als alle andere, maar het was de laatste gewone ochtend geweest die ze ooit zouden meemaken.

Die dag was hun wereld voorgoed veranderd. Ook zij waren veranderd, zowel lichamelijk als geestelijk.

‘Wat moeten we haar vertellen?’ vroeg Josh zenuwachtig. Tante Agnes was vierentachtig, en hoewel ze haar ‘tante’ noemden, was ze niet echt hun tante. Sophie dacht dat ze mogelijk de zus van hun oma was... of een nicht of misschien gewoon een vriendin, maar dat wist ze niet zeker. Tante Agnes was een lief maar knorrig oud dametje, dat als de tweeling maar vijf minuten te laat was, in alle staten raakte. Ze maakte de tweeling hoorndol met haar eeuwige betutteling en bracht over alles wat ze deden verslag uit aan hun ouders.

‘We houden het simpel,’ zei Sophie. ‘We blijven bij het verhaal dat we papa en mama hebben verteld: de boekwinkel ging dicht

omdat Perenelle zich niet goed voelde, en toen ze uit het ziekenhuis kwam, hebben de Flamels..’

‘De Flemings,’ verbeterde Josh haar.

‘.. de Flemings ons uitgenodigd om mee te gaan naar hun huis in de woestijn.’

‘En waarom ging de boekwinkel dicht?’

‘Vanwege een gaslek.’

Josh knikte. ‘Een gaslek. En waar staat het huis in de woestijn?’

‘In Joshua Tree.’

‘Oké, begrepen.’

‘Weet je dat zeker? Je bent een waardeloze leugenaar.’

Josh haalde zijn schouders op. ‘Ik doe mijn best. Ze zal ons aan een kruisverhoor onderwerpen.’

‘Dat weet ik. En nog voor we met papa en mama hebben gesproken.’

Josh knikte. Hij keek zijdelings naar Sophie. Hij liep al een paar dagen ergens over te dubben en besloot dat dit het juiste moment was om het ter sprake te brengen. ‘Ik heb zitten denken,’ zei hij langzaam, ‘dat we papa en mama misschien gewoon de waarheid moeten vertellen.’

‘De waarheid?’ Sophies gezichtsuitdrukking veranderde niet. De tweeling stak Jackson Street over. Ze konden het witte houten victoriaanse huis van hun tante drie straten verder al zien.

‘Wat denk jij?’ vroeg Josh, toen zijn zus verder niets zei.

Na een lange stilte knikte Sophie eindelijk. ‘Dat zouden we kunnen doen.’ Ze streek een paar slierten blond haar uit haar ogen en keek haar broer aan. ‘Maar even voor alle duidelijkheid: we gaan dus papa en mama vertellen dat al het werk waaraan ze hun leven hebben gewijd voor niets is geweest. Dat alles wat ze ooit hebben gestudeerd – geschiedenis, archeologie en paleontologie – niet klopt.’ Haar ogen schitterden. ‘Ik vind het een geweldig idee. Ik laat jou het woord doen en dan kijk ik wel toe.’

Josh haalde ongemakkelijk zijn schouders op. ‘Oké, we vertellen ze dus niets.’

‘Nog niet in elk geval.’

‘Akkoord, maar vroeg of laat komen ze er toch achter. Je weet dat het onmogelijk is om dingen voor hen verborgen te houden. Ze weten altijd alles.’

‘Doordat tante Agnes alles aan hen vertelt,’ mompelde Sophie.

Een gestroomlijnde zwarte stretchlimo met getinte ramen reed langzaam voorbij. De bestuurder zat over het stuur gebogen en keek naar de huisnummers in de straat met bomen aan weerskanten. Even verderop reed de limo naar de kant en stopte.

Josh knikte naar de auto. ‘Dat is raar. Het lijkt wel of hij voor het huis van tante Agnes stopt.’

Sophie keek onverschillig op. ‘Ik zou willen dat er iemand was met wie we konden praten,’ mompelde ze. ‘Iemand als Gilgamesj.’ De tranen schoten haar in de ogen. ‘Ik hoop dat hij het goed maakt.’ De laatste keer dat ze de onsterfelijke had gezien, was hij gewond, getroffen door een pijl die de gehoornde god op hem had afgeschoten. Ze keek geërgerd naar haar broer. ‘Je luistert helemaal niet.’

‘Die auto stopt echt voor tante Agnes’ huis,’ zei Josh langzaam. In zijn hoofd ging heel zachtjes een alarmbelletje rinkelen. ‘Soph?’

‘Wat is er?’

‘Wanneer was de laatste keer dat tante Agnes bezoek kreeg?’

‘Ze krijgt nooit bezoek.’

De tweeling zag een slanke chauffeur in een zwart pak uitstappen en het stoepje voor het huis op lopen; zijn in een zwarte handschoen gestoken hand gleed licht over de metalen leuning. Het verscherpte gehoor van de tweeling ving duidelijk de klop op de deur op en ze gingen onbewust sneller lopen. Ze zagen hun tante Agnes opendoen. Ze was een tengere, magere vrouw, een en al hoeken en vlakken, met knobbelige knieën en gezwollen artritische vingers. Josh wist dat ze in haar jeugd als een schoonheid was beschouwd, maar die jeugd lag inmiddels ver achter haar. Ze was nooit getrouwd, en volgens een familieverhaal was haar grote liefde in de oorlog gesneuveld. Josh wist niet precies welke oorlog.

‘Josh?’ vroeg Sophie.

‘Er klopt iets niet,’ mompelde Josh. Hij begon te rennen. Sophie sloot zich bij hem aan en hield hem makkelijk bij.

De tweeling zag de hand van de chauffeur bewegen en tante Agnes wat van hem aanpakken. Ze boog haar hoofd en tuurde naar iets wat een foto leek. Maar terwijl ze dat deed, glipte de chauffeur langs haar heen het huis binnen.

Josh spurtte weg. ‘Zorg dat die auto niet vertrekt!’ riep hij tegen Sophie. Hij vloog over de straat, de treden van het stoepje op en het huis binnen. ‘Hallo, tante Agnes, daar zijn we weer,’ riep hij toen hij langs haar heen rende. De oude vrouw draaide zich met een ruk om; de foto viel uit haar handen.

Sophie rende achter haar broer aan de straat over, maar bleef achter de auto staan. Ze bukte zich en legde haar vingertoppen tegen de achterband aan de passagierskant. Haar duim wreef over de cirkel op haar pols en haar vingers gloeiden witheet op. Ze zette druk op haar vingers. De stank van brandend rubber steeg op, en toen, met vijf duidelijke knalletjes, doorboorden haar vingers de rubberen autoband. De lucht stroomde er sissend uit en even later rustte de auto op de metalen velg.

‘Sophie!’ gilte de oude vrouw toen het meisje de treden op vloog en haar verbijsterde tante vastpakte. ‘Wat gebeurt er allemaal? Waar ben je geweest? Wie was die aardige jongeman? Was dat Josh die ik daarnet zag?’

‘Kom, tante Agnes.’ Sophie trok haar tante bij de deuropening vandaan voor het geval Josh of de chauffeur opeens naar buiten zou komen stormen en de oude vrouw omver zou lopen. Ze bukte zich en raapte de foto op die haar tante had laten vallen. Toen leidde ze de oude vrouw bij het huis vandaan tot ze op een veilige afstand stonden. Sophie keek naar de foto. Het was een sepia-keurig afdruk van een jonge vrouw die was gekleed in wat leek op een verpleegstersuniform. In de rechteronderhoek was met witte inkt *Ypres* en het jaartal 1914 geschreven. Sophies adem stokte. Ze herkende de persoon. De vrouw op de foto was Scathach.

Josh liep de donkere gang in en drukte zich plat tegen de muur, wachtend tot zijn ogen zich aan de duisternis hadden aangepast.